

„ÎNTÂMPLARE” SAU PROVIDENȚA trecut podul peste Rin și a cotit în
LUI DUMNEZEU ? [Dr. E. Doenges] Eisengasse, care pe atunci era foarte
DU-TE LA BASEL îngustă. După ce a ajuns acolo și abia

Era în anul de foamete 1817. Ca în făcuse câțiva pași, a auzit deasupra lui un
nenumărate case și colibe, a pătruns cea zgomot și strigăt de copii.
mai cruntă sărăcie și într-o familie Involuntar a întins mâinile și un
evlavioasă de zilieri din Tegernau, un copil care căzuse pe fereastră i-a căzut în
târgușor din Baden, la o distanță de opt brațe nevătămat. Sus, mama și îngrijitoarea
kilometri de Basel. neatentă au leșinat, dar tatăl cobora scările

Johannes P. și soția lui aveau de în salturi, cu răsuflarea tăiată.
hrănit opt copii dragi și o bunică bătrână. Johannes P. a putut să-i pună în
Dar țăranii nu mai aveau și nu mai dădeau brațe copilul iubit, viu și nevătămat și a
de lucru. Toate proviziile au fost terminate. spus : „Acum știu de ce a trebuit să ajung

Într-o seară, când copiii aproape că *la Basel !*”
au fost nevoiți să se ducă flămânzi la – Restul poți să ți-l imaginezi ușor,
culcare, bărbatul a simțit ca și când i-ar dragă cititorule – că a trebuit să se așeze la
vorbi o voce interioară : „*Du-te la Basel !*” masă, sus, împreună cu părinții fericiți, că

A spus lucrul acesta soției sale, dar oamenii aceia bogați, când au aflat despre
aceasta nici n-a vrut să audă. Totuși, omul sărăcia lui, l-au trimis acasă cu mâncare
a rămas la părerea lui : „*Merg la Basel.*” destulă și cu o sumă de bani și au zis :

Femeia a spus : „*Nu mai ai putere*” „*De acum în acolo, tu și ai tăi nu*
pentru un drum așa de lung.” Dar în toiul *mai trebuie să duceți lipsă.*” Seara, ai lui i-
noptii el s-a sculat cu gândul : „*Trebuie să* au venit în întâmpinare o bucată de drum.
merg la Basel.” Atunci a zis bătrâna L-au auzit venind cântând ; era o cântare
bunică evlavioasă : „*Atunci du-te cu* de laudă, pe care apoi au cântat-o toți cu
Dumnezeu. Ne vom ruga pentru tine ca să lacrimi de bucurie..
te întorci.”

Bărbatul și-a pus hainele cele mai
bune și a pornit la drum încă înainte de a
se crăpa de ziuă. Pe la amiază a ajuns la
Riehenthor, a străbătut Kleinbasel, apoi a

[Continuarea în numărul viitor | Preluare din
cartea : „Întâmplare” sau Providența Lui
Dumnezeu ? | O culegere de povestiri din viață |
Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt | Editura : Frații
Doenges din Dillenburg | Tipografia: A. Richter,
Dillenburg]

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 – 12
	18 – 20
JOI	18 – 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

**„Să trăiești în pace, și pacea să fie
cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6**

ANUL XI. NR. 501 15 Iunie 2025 www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

„Dumnezeu este adăpostul
și sprijinul nostru, un ajutor
care nu lipsește niciodată
în nevoi”.
[PSALMUL 46 : 1]

- Cu treizeci de pfenigi (II)
- Lumini peste veacuri (II)
- Cum pot fi mântuit ?
- Du-te la Basel !

Editorial. Cu treizeci de pfenigi (II)

Într-un mare spital militar zăcea un subofițer tuberculos, căruia i se apropia
sfârșitul. El l-a primit pe devotatul, binecuvântatul preot militar Frommel, cu vorbele
îngâmfate de refuz :

„Ceea ce vreți să-mi spuneți, domnule predicator, știu deja de mult !” El citise
unele scrieri ale vestitului filozof Kant – acolo a învățat să disprețuiască Biblia.

Dar când Frommel l-a întrebat dacă în viață a făcut mereu bine și i-a spus :
„Nu mai aveți mult până în veșnicie și până la scaunul de judecată al lui Dumnezeu și
atunci nu mai spune omul verzi și uscate, nu-i așa ?” – atunci bolnavul l-a privit cu
ochi febrili și a răspuns :

„Nu, n-am făcut întotdeauna bine.” Scrierile filozofului n-au vorbit conștiinței
subofițerului, dar martorul lui Dumnezeu a vorbit despre ceea ce are nevoie inima unui
păcătos : mărturisire, pocăință, har.

Frommel a venit iar după trei zile și s-a prefăcut că vrea să treacă pe lângă
patul tuberculosului, dar acesta l-a strigat :

„Ah, veniți ! N-am putut să dorm de când ați fost ultima dată aici. Am făcut,
totuși, multă nedreptate.

M-am certat cu părinții mei și din îndărătnicie m-am dus la soldați și am făcut-
o cu forța și acum trebuie să mor.” „Mai trăiesc părinții dumneavoastră ?”

„Știu numai că mama mai trăiește, dar n-am mai scris de mult.” „Atunci, dacă
vă convine, voi scrie mamei dumneavoastră și-i voi spune că-i cereți iertare.”

Aceasta a și făcut atunci bărbatul sincer imediat la patul bolnavului. Apoi el i-a
spus acestuia că a găsit în cărțile filozofului Kant ceva ciudat și anume, următorul
cuvânt :

[Continuare pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

„Din miile de cărți pe care le-am citit în viață, nici un cuvânt nu m-a mângâiat așa ca acesta :

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.”

„Vedeți”, a continuat Frommel, „cred că și dumneavoastră sunteți acum în valea întunecoasă ; cine știe, poate vă mângâie și pe dumneavoastră acest cuvânt.”

Apoi i-a citit bolnavului Psalmul 23, despre bunul Păstor, i-a mai spus câteva cuvinte despre Psalm, i-a pus Biblia în mâini și i-a încredințat sufletul, în rugăciune, celui mai devotat Păstor.

Bolnavul a murit trei zile mai târziu. Iar sora care l-a îngrijit a mărturisit că n-a mai lăsat din mâini Cuvântul lui Dumnezeu și a citit tot timpul din el, apoi a adormit liniștit.

Căci dacă un cuvânt din Biblie despre îndurarea bunului Păstor Isus este destul de puternic să-i dea unui păcătos muribund la poarta veșniciei un toiag de mângâiere și de putere, în timp ce toată înțelepciunea omenească se prăbușește în neant – cât de mare este comoara bucuriei și a păcii, pe care copiii lui Dumnezeu o posedă în Biblia lor !

Ei Îl laudă cu mulțumire și bucurie pe Dumnezeu, își ridică Biblia în sus în mijlocul unei lumi neconsolate, încătușată în păcat, dată pradă morții și strigă cu bucurie :

„*Învățăturile Tale sunt moștenirea mea de veci, căci ele sunt bucuria inimii mele.*”

Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui I V I Georg von Viebahn, BERLIN I 1900 I Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate I Ackerstrasse 142]

Lumini peste veacuri
Volumul II [Petru Popovici]
CAPITOLUL 11
ADONIRAM JUDSON
Apostolul Burmei

O femeie miloasă care i-a văzut, mai târziu, a adus lui Judson câteva fructe, așa că a mai prins putere. Abia a doua zi, pe la amiază, au ajuns la Aungbinle.

Aici, au aflat că aceasta a fost închisoarea morții. Avea ziduri de bambus, dar nu mai era nici un acoperiș.

Ei bănuiau că i-au adus până aici, ca să-i închidă, apoi să le dea foc, să ardă de vii, căci de mult această închisoare nu a mai fost folosită.

Dar curând și-au dat seama că bănuiala lor n-a fost îndreptățită, căci soldații, care i-au însoțit, au trecut la acțiune.

Unii au început să repare ușile, alții acoperișul.

N-au stat prea mult timp, Judson era încă legat de căpitanul Laird, când deodată a auzit o voce fină că îl strigă în engleză. Era Ana, soția lui.

Ea aflase de mutarea lor, a lăsat fetița cu cineva, și însoțită de o burmeză, venise o bucată de drum cu o barcă, apoi cu un car cu boi.

Judson o întrebă de ce a venit, fiindcă aici nu avea unde să găzduiască, dar ea îl liniști, spunându-i că Dumnezeu o va ajuta să se descurce.

Și într-adevăr, de zâmbetul ei cald, chiar șeful închisorii fu cucerit și îi dădu una din cele două camere ce le avea.

Nu era mobilă, dar ea a fost gata să se culce pe jos, numai să poată vedea de starea lui, să-l ajute.

Acolo, ea a luat teribila febră tropicală cu temperaturi înalte, așa că abia a putut să se reîntoarcă acasă.

Vreo două săptămâni a fost doborâtă la pat și i se părea că pleacă în veșnicie.

Între timp, întemnițații au aflat că, într-adevăr, au fost aduși aici spre a fi executați, dar că s-a întâmplat ceva.

Șeful mare, care îi condamnase și care voia să asiste aici la execuția lor, a murit. Astfel, sentința a rămas în suspensie șase luni.

În noiembrie 1825, un curier a bătut la ușa Anei. Ea a fost puțin șocată, căci nu știa ce veste îi aduce.

Când desfăcu scrisoarea, fața i se lumină. Era o scrisoare din partea guvernatorului prin care o înștiința că Adoniram Judson urmează să fie pus în libertate.

Ana își făcu un pachetel și plecă să-l întâlnească pe soțul ei la poarta închisorii. Dar aici se izbi de încăpățânarea temnicerului.

Acesta îi spuse că da, a primit și el hârtia de la guvernator ca Adoniram Judson să fie eliberat, dar că scrisoarea nu pomenește nimic de Ana Judson.

Ea protestă spunându-i că ea niciodată n-a fost întemnițată. El dădea din cap și repeta : „*În scrisoare, guvernatorul nu spune nimic de Ana Judson*”.

O zi întreagă a trebuit să se târguiască cu el și, până nu i-a dat tot ce avea în poșetă, nu i-a dat drumul.

Seara, Ana s-a reîntors acasă, iar Adoniram trebuia să treacă pe la tribunal și a doua zi să sosească acasă. Dar n-a sosit, îngrijorată, s-a dus să-l caute și l-a găsit din nou la închisoare.

Temnicerul ceruse să se contramandeze ordinul de eliberare a lui Judson, deoarece el știe engleza și burmeză și trebuie să fie interpret la tratativele de pace dintre Burma și Anglia.

Și pentru perioada aceasta, el trebuia să stea în lanțuri.

Judson era slăbit de mizeria pușcăriei și îl apucase malaria, febra tropicală. În starea aceasta a fost dus mereu la tratative.

Pretențiile englezilor și încăpățânarea burmezilor au făcut ca tratativele să fie de lungă durată. Boala lui netratată s-a înrăutățit.

Într-o zi, vorbirea lui a devenit incoerentă, apoi a trecut în delir. Atunci autoritățile engleze nu l-au mai acceptat ca translator.

Fiind dus spre închisoare a fost întâlnit de Moung, care i-a dat de înțeles că soția nu se află bine. Deci, să facă totul să ajungă acasă.

În timp ce el se frământă ce ar putea face să scape, Domnul l-a scos din încurcătură.

În acea seară, guvernatorul a dat ordin ca Judson să fie eliberat imediat. Dimineața a plecat acasă ...

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „ ... *darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. [Romani 6 : 23]

„*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică*”. [IOAN 3 : 16]

„Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !”

[Continuare pe pagina 4]